

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU

ZAPISNIK
sastavljen 02. veljače 2024. godine
u Upravnom sudu u Splitu

Prisutni od suda:		Upravni spor:
Miranda Gulišija Jurišić (sutkinja)	Tužitelj:	LAGUNA TRADE d.o.o.
Radojka Čupurdija (zapisničarka)	Tuženik:	Ministarstvo prostornoga uređenja, graditeljstva i državne imovine
	Zainteresirana osoba:	Grad Dubrovnik
	Radi:	građevinske dozvole

Sutkinja otvara raspravu u 08,45 sati i objavljuje predmet raspravljanja.

Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: opunomoćenik Mladen Prka, odvjetnik u Zagrebu, punomoć u spisu

Za tuženika: nitko, dostava poziva uredno iskazana, izostanak nije opravdao

Za zainteresiranu osobu: opunomoćenik Dario Obradović, odvjetnik u Dubrovniku,
punomoć u spisu

Utvrđuje se da je 21. rujna 2023. u spis zaprimljen odgovor na tužbu zainteresirane osobe koji je dostavljen opunomoćeniku tužitelja.

Utvrđuje se da je dana 03. listopada 2023. u spis zaprimljen odgovor na tužbu tuženika koji je dostavljen ostalim sudionicima spora.

Utvrđuje se da je dana 30. siječnja 2024. u spis zaprimljen podnesak zainteresirane osobe koji je dostavljen ostalim sudionicima spora.

Sud donosi

r j e š e n j e

Utvrđuje se da je vrijednost predmeta spora neprocjenjiva.

Ročište će se održati bez prisutnosti uredno pozvanog tuženika.

Opunomoćenik tužitelja izlaže i predlaže kao u tužbi i ostaje kod svih navoda tijekom postupka. Predaje sudu i protivnoj strani presudu ovod suda broj Usl-1774/21, u povezanoj pravnoj stvari, te skreće pozornost na pravna utvrđenja i zaključke koje je ovaj sud u obrazloženju predmetne odluke jasno zauzeo. Tako sud nespornim zaključuje da je ovom konkretnom građevinskom dozvolom negativno utjecano na stečajno koncesijsko pravo te je predmetnom dozvolom tužitelj kao koncesionar oštećen u vidu stvarnog gubitka koncesije i nemogućnosti izvršavanja ugovora o koncesiji u obuhvatu pomorskog dobra koje mu je temeljem odluke Vlade RH i Ugovora o koncesiji zaključenog s Vladom RH dano u koncesiju.

S tim u vezi sud je konstatirao (toč. 38.3 obrazloženja) da je Grad Dubrovnik pobijanom građevinskom dozvolom, ali i njezinom konzumacijom zašao u obuhvat koncesijskog područja protupravno, obzirom da je tužitelj ranijom pravomoćnom odlukom Vlade RH razumno mogao i morao očekivati da će predmetnim koncesioniranim područjem moći i u konačnici morati neometano gospodariti, a zbog protupravnosti Grada Dubrovnika koji je retroaktivno povrijedio tužiteljevo legitimno očekivanje da pravomoćni upravno-pravni akt i to odluka Vlade RH, kao i upravni ugovor, neće biti retroaktivno ugroženi i derogirani na njegovu štetu bez ikakvog valjano-pravnog osnova. Drugim riječima, predmetna građevinska dozvola je ništetna obzirom da njezino izvršenje prije svega nije pravno moguće. Iz ovdje opisanog stava ovog suda proizlazi da je građevinska dozvola izdana za izvođenje radova na ranijem koncesioniranom pomorskom dobru, slijedom čega donošenjem i provedbom ovakve građevinske dozvole, kojom se retroaktivno derogira ranije stečeno pravo tužitelja u našem ustavnopravnom poretku ne može opstati, niti postati pravno valjana, a time i jedino logično zaključiti da njezino izvršavanje nije pravno moguće.

Također, tužitelj smatra da se izvršavanjem predmetne građevinske dozvole ujedno čini kazneno djelo opisano u čl. 212. Kaznenog zakona RH, što je pored ranije navedenog još jedan zakonom predviđeni razlog ništetnosti predmetne građevinske dozvole, a u vezi čega su u tijeku izvidi temeljem podnesene kaznene prijave od strane tužitelja.

Zbog svega navedenog tužitelj predlaže usvojiti tužbeni zahtjev.

Opunomoćenik zainteresirane osobe ostaje kod svih navoda iz odgovora na tužbu i podnesaka. Obzirom da je tužitelj u svom posebnom podnesku izrazio sumnju da bi resorno Ministarstvo državne imovine bilo obaviješteno o postupku izdavanja građevinske dozvole u spis predmeta se dostavlja poziv Upravnog odjela za izdavanje i provedbu dokumenata prostornog uređenja i gradnje od 21. 07. 2020. godine, a iz kojeg neprijeporno proizlazi da je Ministarstvo državne imovine i zaprimilo, a što je vidljivo iz samih povratnica koje su dostavljene u spis predmeta.

Također, ukoliko isto Ministarstvo ne bi bilo nadležno za to, isto je sukladno primjenjivim odredbama ZUP-a bilo dužno dostaviti drugom ministarstvu, odnosno Ministarstvu mora, prometa i infrastrukture, a što nije napravilo, jer su smatrali da su nadležni u ovoj pravnoj stvari. Neovisno od navedenog, resorni odjel Ministarstva mora, prometa i infrastrukture je čitavo to vrijeme sudjelovao u postupku izdavanja građevinske dozvole, a što je vidljivo iz same građevinske dozvole. Obzirom na tužbeni zahtjev koji je postavljen u postupku, iz svih dosadašnjih navoda tužitelja jasno proizlazi da nema uvjeta za udovoljenje istom, obzirom da se nisu ispunile za to zakonske pretpostavke. Ono što je bitno za navesti jest da je opunomoćenik tužitelja citirao određene dijelove presude koja nije pravomoćna, pa se stoga isti ne mogu uzeti u obzir kao relevantni.

Zainteresirana osoba, kao i prvostupanjsko i drugostupanjsko tijelo, je naveo činjenicu da je u pravomoćnoj odluci Visokog upravnog suda RH, a kojim je poništeno rješenje, odnosno privremena mjera ovog suda pod posl. brojem Usl-1774/21, gdje je VUS zauzeo stajalište da tužitelj taj dio uopće i ne koristi te da je ista činjenica utvrđena kao nesporna.

Činjenica podnošenja kaznene prijave sama po sebi nije od nikakvog značaja za rješenje ove pravne stvari, obzirom da se kaznene prijave na dnevnoj bazi podnose i to samo po sebi ne znači ništa. Nesporna činjenica jest da je u cijelosti realizirana građevinska dozvola, dakle, ona je kao takva stvarno izvedena, te nema uvjeta u odnosu na taj dio za utvrđenje ništavim, a razlozi koji se tiču materijalnog dijela, odnosno pravnih propisa, sve i kad bi bili istiniti i točni, u tom slučaju bi se moglo podnijeti neki drugi izvanredni pravni lijek, a nikako zahtjev za utvrđenjem ništavim predmetne građevinske dozvole.

Ono što se na kraju želi naglasiti jest činjenica da je Republika Hrvatska putem svojim Ministarstava sudjelovala u postupku izdavanja građevinske dozvole te nije smatrala ništa apsolutno spornim, jer bi u suprotnom i reagirala. Još jedna bitna stvar je da je iz čl. 3.6 Ugovora o koncesiji od 11. 07. 2015. godine, bilo razvidno da je koncesionar morao dostaviti davatelju koncesije, odnosno Vladi RH uporabnu dozvolu date već 2018. godine, a davatelj koncesije osporava građevinsku dozvolu iz 2020. godine, a što je apsurd samo po sebi.

Shodno svemu navedenom, a posebno na primjenjivu sudsku praksu kod ovog izvanrednog pravnog lijeka, kako ovog suda, tako i VUS-a, predlaže se odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška ovog spora.

Opunomoćenik tužitelja protivi se svim navodima iznesenim od strane zainteresirane osobe, isti su paušalni, protivni dokazima u spisu i stvarnim činjenicama. Tako, primjera radi, maliciozno je da zainteresirana strana navodi ne dostavu uporabne dozvole za bazen B od strane ovdje tužitelja, kada je svjestan da jedini razlog radi kojeg predmetna uporabna dozvola i faktična nemogućnost korištenja tog dijela marine pada isključivo na teret i odgovornost ovdje zainteresirane strane, obzirom da ista nije omogućila priključenje predmetnog dijela marine na gradsku komunalnu infrastrukturu. Zainteresiranoj strani je poznato da je Vlada RH kao davatelj koncesije uredno tužitelju produžila i produžavat će rok za dostavu predmetne uporabne dozvole sve do trenutka dokle zainteresirana strana ne omogući navedene priključke, a to prije svega da izbjegne odgovornost ili barem umanjí štetu koju tužitelj skoro cijelo desetljeće trpi.

Također, paušalni su i neargumentirani navodi o nepostojanju zakonskih osnova za vođenje ovog postupka, a također tužitelj naglašava da do istih ne bi ni došlo da je ovdje zainteresirana strana u jednoj od svojih uloga u postupku ishođenja ovdje predmetne građevinske dozvole postupala zakonito. Upravo nezakonito postupanje od strane zainteresirane osobe, bilo u ulozi investitora, tijela koje izdaje dozvolu, tijela koje odlučuje u prvom stupnju o tužiteljevom pravu sudjelovanja, o zakonitosti ili nezakonitosti upravnog akta, podnositelja zahtjeva za sufinanciranje itd. je dovelo do ovog upravnog spora.

Slijedom navedenog predlaže se usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev uz obvezno podmirenje troška ovog postupka.

Opunomoćenik zainteresirane osobe ističe da činjenica priznanja svojstva stranke u postupku, kako to pogrešno tvrdi tužitelj, ne predstavlja razlog za oglašavanje rješenja ništavim. U odnosu na navode da bi zaint. osobi bilo poznato da

je rok za predaju uporabne dozvole produžen do današnjeg dana, ista činjenica nije poznata zaint. osobi, a činjenica da će Vlada produživati takav rok dok se ne ispune određeni uvjeti, predstavlja vrlo smjelu izjavu opunomoćenika tužitelja. U odnosu da bazen B nije dobio uporabnu dozvolu, ponavlja se da isti nije u korelaciji sa predmetom ovog postupka jer je prethodno već sve detaljno obrazloženo.

Opunomoćenik tužitelja ističe kako je razlog za oglašavanje predmetnog rješenja ništetnim, između ostalog nesporna činjenica da je predmetnom građevinskom dozvolom obuhvaćen dio koncesijskog područja, pomorskog dobra, dan tužitelju u koncesiju, a na kojem području je već ranije izdana tužitelju građevinska dozvola. Zato je ista pravno nemoguća.

Opunomoćenik tužitelja predaje u spis pisani popis troška.

Opunomoćenik zainteresirane osobe predaje u spis pisani popis troška.

Sud donosi

r j e š e n j e

Čita se tužba, odgovor na tužbu tuženika te se čita cjelokupni spis kao i spis upravnog tijela.

Po ovome, sutkinja objavljuje da je

RASPRAVA ZAKLJUČENA

Odluka će biti objavljena **12. veljače 2024. godine, s početkom u 10,00 sati**, što prisutni primaju na znanje i služi im umjesto poziva, uz naznaku da će se ročište radi objave odluke održati neovisno o tome jesu li stranke o njemu uredno obaviještene, odnosno jesu li pristupile na isto.

Dovršeno u 09,30 sati.

SUTKINJA:

STRANKE:

ZAPISNIČARKA: